

Koşmak İstiyorum

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2016
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2023

KOŞMAK İSTİYORUM
WENDELIN VAN DRAANEN

Özgün Adı: The Running Dream

ISBN: 978-605-188-03-41

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 42010

Metin © Wendelin Van Draanen, 2011

Kapak © Getty Images, 2011

© 2012. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Zarife Biliz

İngilizceden çeviren: Aslı Anar

Son okuma: Burcu Yılmaz

Kapak uygulama: Ayşe Çalışkan

Sayfa uygulama: Kübra Yeşilyurt

?QQSK MATBAACILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Gu.ven İş Merkezi B/Blok 315
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Assum Matbaacılık

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Koşmak İstiyorum

WENDELIN VAN DRAANEN

İngilizceden çeviren: Aslı Anar

Yazar Hakkında

Wendelin Van Draanen, uzun yıllar sürdürdüğü sınıf öğretmenliğinin ardından, şimdi tam zamanlı yazarlık yapıyor. Aralarında *Sammy Keyes* serisi, *Flipped*, *Swear to Howdy*, *Runaway* ve *Confessions of a Serial Kisser*'ın da bulunduğu ödüllü pek çok kitabın yazarıdır.

Wendelin Van Draanen eşiyle birlikte, çocukları okumaya ve koşturmak teşvik etmek ve okul kütüphanelerine fon sağlamak amacıyla *Exercise the Right to Read* (Okuma ve Egzersiz Hakkı) adı altında ülke çapında başlatılan bir kampanyanın mimarlarından. Van Draanen'in bu kampanyanın başlarında katıldığı ilk maratonda koşan engellileri görmesi, elinizdeki kitap için büyük ölçüde ilham kaynağı olmuştur.

Wendelin Van Draanen eşi, iki oğlu ve iki köpeğiyle birlikte Kaliforniya'da yaşıyor. Hobileri arasında okumak, koşturmak ve *rock and roll* bulunuyor.

Çevirmen Hakkında

Aslı Anar, 1979 yılında Bursa'da doğdu. Orta öğrenimini Bursa Anadolu Lisesi'nde tamamladıktan sonra Galatasaray Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü'nden mezun oldu. İyi derecede İngilizce ve Fransızcanın yanı sıra orta seviyede İspanyolca ve Almanca biliyor. Mühendislik kariyerine Bursa ve New York'tan sonra Paris'te devam ederken, aynı zamanda İngilizce ve Fransızcadan edebiyat çevirileri yapıyor.

icindekiler

I. Kısım	Variş Çizgisi	7
II. Kısım	Rüzgâra Karşı	81
III. Kısım	Düz Koşu	151
IV. Kısım	Engelleri Aşmak	253
V. Kısım	Çıkış Çizgisi	335

I. KISIM

Varış Çizgisi

1. Bölüm

HAYATIM BİTTİ.

Morfinli rüyaların gerisinde gerçekliğin kâbusu var.

Yüzleşemediğim bir gerçeklik.

Bu kâbustan uyanmayı dileyerek, yakarıp dua ederek, ağlaya ağlaya uykuya daldım ama hep aynı kâbusu görüyordum.

“Şşşşt,” diye fısıldadı annem. “Her şey yoluna girecek.” Ama gözleri kıpkırmızı şişmişti, söylediği hiçbir şeye inanmadığını biliyordum.

Babam. O ayrı bir hikâye. Bana yalan söylemeye bile çalışmıyor. Ne işe yarayacak ki? Bunun ne anlama geldiğini biliyor.

Umutlarım, hayallerim, hayatım... Hepsi bitti.

Soğukkanlı görünen tek kişi Dr. Wells. “Merhaba, Jessica!” diyen sesini duydum. Gündüz mü, yoksa gece mi

bilmiyordum. İlk gün mü, ikinci mi, onu da bilmiyordum.
“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Öylece baktım ona. Ne demem gerekiyordu, *iyiyim* mi?

Dosyamı inceledi. “Bir bakalım!”

Kucağımdaki örtüyü kaldırdı ve kendimi gerçeğe karşı karşıya buldum.

Sağ bacağımın ucunda ayağım yoktu.

Bileğim yoktu.

Kaval kemiğim yoktu.

Sadece baldırım, dizim ve gazlı bez yığınıyla sarılıp sarmalanmış güdük bir sopa...

Dr. Wells bandajı açıp eserini incelerken gözlerim yaşlarla doldu. Bakışlarımı kaçırdım, annem de ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Her şey yoluna girecek,” dedi elimi sımsıkı tutarak. “Bunu atlatacağız.”

Dr. Wells’in neşesi sinir bozucuydu. “Bacağın harika görünüyor, Jessica. Kan dolaşımı iyi, rengi güzel... Şimdi-den iyileşmeye başladı.”

Dizimin altındaki iğrençliğe baktım.

Kocaman zimbalar, ucu şiş, kıpkırmızı bu güdük sopayı büyük ve çirkin bir fermuar gibi çevreliyordu. Derim de lekeli, kirli sarı renkteydi.

“Ağrın nasıl?” diye sordu. “İdare edebiliyor musun?”

Gözyaşlarımı silerek başımı öne arkaya salladım. Bacağımdaki ağrı kalbimdekine kıyasla hiçbir şeydi.

Kalbimdeki ağrının ilacı yoktu.

Neşeyle konuşmaya devam etti. “Çok şişmesin diye sıkı çorap isteyeceğim. Uzun geriye kalan kısmı bir süre hassas olacak, sıkı çorabı kullanmak başta rahatsızlık verebilir ama çok önemli. Ödemi azaltmak ve uzvunu biçimlendirmek, rehabilitasyonun ilk adımı.” Dosyama, “Sıkı çorabı giydirmek için gün içinde bir protezci gelecek,” diyerek not aldığı sırada bandajı yenilemek üzere bir hemşire belirdi.

Yüzümden yaşlar süzölmeye devam ediyordu.

Onları durduracak gücüm yoktu.

Dr. Wells yumuşadı. “Ameliyat güzel geçti, Jessica.” Gerçeğı hafifletmeye çalışır gibi bir hali vardı. “Aslında çok şanslısın. Hayattasın ve dizin hâlâ yerinde; bu da gelecekteki hareket kabiliyetin açısından büyük fark demek. DA amputeleri DÜ amputelerine göre çok daha rahattır.”

“DA, DÜ mü?” dedi annem.

“Affedersiniz,” dedi doktor anneme dönerek. “Diz altından bacağı kesilenlerle diz üstünden kesilenler. Diz Altı ve Diz Üstü yani. Protez bacak dünyasında bu kritik bir farktır.” Gitmeye hazırlanıyordu. “Elbette bir alışma dönemi olacak ama Jessica genç ve sağlıklı, onun tamamıyla normal bir hayata döneceğine inancım tam.”

Annem başını salladı ama afallamış durumdaydı. Duyduğu şeyi sindirebilmesine yardım etmesi için babamın da yanında olmasını istediğı belliydi.

Dr. Wells bana son bir kez –yine gülümsemeyerek– baktı ve “İşe iyi tarafından bak, Jessica,” dedi. “Seni kısa sürede ayağı kaldırıp yürüteceğiz.”

Bunu söyleyen, bacağıını kesen adamdı.

Odadan çıktığında arkasında ağır ve koyu bir sessizlik bıraktı.

Annem bana güven vermek için gülümseyerek konuşmaya çalışıyordu ama aklımdan geçenlerin farkındaydı.

Ne fark ederdi ki?

Bir daha asla koşamayacaktım.

2. Bölüm

BEN BİR ATLETİM.

Yaptığım şey koşmak.

Ben buyum.

Bildiğim, istediğim ve önemsedğim tek şey koşmak.

Koşu aşkına kapılmam, üçüncü sınıfta futbol sahası kenarında yapılan bir yarışta olmuştu.

İlkbahar çimenlerinin tatlı kokusunu içime çekmek.

Otların arasında büyüyen yoncaların üzerinden süzölmek.

Bütün oğlanları geçmek.

O günden sonra duramadım. Her yerde koştum. Herkesle yarıştım. Yanaklarıma çarpan, saçlarımı savuran rüzgârı seviyordum.

Koşarken ruhum uçuyordu.

Yaşadığımı hissediyordum.

Ya şimdi?

Bu yatağa çakılıyım, bir daha asla koşamayacağımı biliyorum.

3. Bölüm

TIKNAZ VE KEL PROTEZCİ ona Hank dememi istedi. Benimle takma bacak hakkında konuşmak istiyordu ama onu susturdum.

Bunu dinleyemezdim.

Bandajı yenilemesi için hemşireyi çağırdı. Yeni bandaj daha ince ve hafifti. Üşüyordum.

Oda soğuktu.

Her şey soğuktu.

Üstümü örtmek istedim ama Hank bana sıkı çorabı giydirmeye hazırlanıyordu. Uzun, parmaksız, boru şeklinde bir çoraba benziyordu. Çorabı geniş bir PVC borudan çıkararak üst kısmını borunun ağzına sardı. Onunla ne yapacağını bilmiyordum, ilgilenmiyordum da.

Ta ki boruyu güdük bacağıma geçirene dek.

Baskı ve acı bacağıma vurduğunda, “Ah!” diye bağırdım.

Hank orabı borudan bacağıma geçirip boruyu çekerken, “Affedersin,” dedi. “Az kaldı.”

Şimdi orabın yarısı güdük bacadan aşığı sarkıyordu. Hank sarkan ucu küçük bir halkaya geçirdi, sonra çorabın geri kalanını çekip halkanın ve güdük bacağın üstüne katladı.

orap bacağıma baskı yapıyordu. Bacağım zonklu-yordu. Ama Hank yakında daha iyi olacağını söyledi. “Bu bölge şişmiş,” dedi. “Kan birikmiş. Sıkı orap şişliğı azaltıp iyileşmeyi hızlandıracak. Yara iyileştikten ve bacağının şişliğı indikten sonra geçici bir protez takabiliriz.”

Annem, “Bu ne kadar sürer?” diye sordu. Titrek çıkan sesini toparlamaya çalışıyordu.

Hank yumuşak bir mezura çıkarıp sopanın çevresini ölçtü. “Söylemek zor.” Adam düşüncelere dalmış gibi göründüğünden annem, “Yani normalde ne kadar sürer?” diye sordu.

Hank derin bir nefes aldı. “Normalde hastanın sağığı iyi değıldir. Dolaşım problemleri vardır. Yaşlı, kilolu ya da şeker hastasıdır.” Bana baktı. “Jessica’nın durumunda aynı sürelerden bahsedemeyiz. O, çok daha hızlı iyileşecektir.”

“O zaman tahmini iyileşme süresi ne kadar olur?” diye sordu annem. Sesi sinirli ıkılmıştı.

“Genelde altı aydan önce geçici protez takmayız.”

“Altı ay mı?” diye nefesini tuttu annem.

“Ama Jessica’ninkini bu süre dolmadan takabiliriz. İyileşme hızına ve bünyesinin protezi ne zaman kabul edeceğine bağlı.”

Biraz daha konuştular ama ben artık onları dinlemiyordum.

Ne kadar süreceğinin ne önemi vardı?

Asla iyileşmeyecektim.

Bu duruma alışacağımı bile sanmıyordum.

4. Bölüm

GÖZLERİMİ KAPATIP uykuya daldım.

Yarışı görüyorum.

Vanessa Steele beşinci kulvarda esneme hareketleri yapıyor. Uzun tırnaklarına koyu kırmızı oje sürmüş, yarış gözlüklerinden sabah güneşi yansıyor.

Yarıшта Vannessa'nın olması benim için çok iyi, diye düşünüyorum. Tepeden bakan tavrı, akıl oyunları, 400 metredeki başarısı.

Bunlar benim için iyi.

Vanessa kafasını çevirip bana bakıyor, kendi kulvarına geçmeden önce benim yerime geçmemi bekliyor.

Bu da oyununun bir parçası. Sonuncu olmayı seviyor.

Bu defa umursamıyorum. Onun oyunlarına alet olmaktan bıktım.

Sakinim.

Kendime güveniyorum.

Kyro dikkatimi yarışa vermeme yardım ediyor. Beni hem fiziksel hem ruhsal açıdan bu âna hazırladı.

Dördüncü kulvardaki yerimden Vanessa'ya hafifçe gülümseyip başımla selam veriyorum. Forması, Langston Lisesi'nin sarı-kırmızı renklerinde. Benimkiyse sarı-mavi, Liberty Lisesi'nin renkleri. Üzerimdeki renkler bile daha hafif, aynen tepemde uzayıp giden gökyüzüyle güneş gibi. Şimdi çıkış pozisyonunu alıyorum, uçmaya hazırım.

Vanessa son hazırlıklarını yapıyor, sonra hareketsiz duruyor.

Silah patlıyor ve bütün atletler öne atılıyor. Etrafımda hızla koşan bir kalabalık. Hepsi benim etrafımda koşuyor ama bir şekilde kilometrelerce uzakta gibiler.

İlk dönemeçte herkes ritmini buluyor. Adımlarım iyi. Güçlü ve uzun.

Vuuuv, vuuuv, vuuuv, vuuuv!

Kollarım vücudumun iki yanında gidip geliyor ama sanki yatıyor gibi rahatım.

Vuuuv, vuuuv, vuuuv, vuuuv!

Nefesim açık, akıyor, ayaklarımın yere değdiğini hissetmiyorum bile.

Vuuuv, vuuuv, vuuuv, vuuuv!

Birden süzölmeye başlıyorum.

Uçuyorum.

Pistin etrafında yükseliyorum.

Arkamdaki gürültü azalıyor, çıkıştaki kulvar farkı bana zihinsel avantaj sağlıyor. Ben Vanessa'yı görebiliyorum ama o beni yalnızca arkasında hissediyor, yaklaştığımı duyuyor.

200 metre çizgisinde saha genişliyor.

Bir tek Vanessa ile benim için genişlemiyor.

Biz sıkışıyoruz.

300 metreye geliyor, sonra *Rigor Mortis* Dönemeci'ne varıyoruz.

Vanessa geldiğimi biliyor.

Hemen ensesinde olduğumu.

Varış noktasına gelmek üzereyiz, ben de abanıyorum.

Bastırıyorum.

O da aynısını yapıyor.

Yarış çizgisinde savaşıyoruz, bacaklarım yanıyor, ağrıyor. Omuz omuzayız, son bir defa yükleniyorum ve Vanessa'nın önüne geçip varış çizgisine doğru atılıyorum.

“Tam 55 saniye!” diye bağırıyor Kyro. “Tam 55!”

Bu benim için yeni bir rekor demek.

Lig için yeni bir rekor.

Aynı zamanda hayatımın son yarışı.

Varış çizgim.

5. Bölüm

HEMŞİRELER ODAYA GİRİP ÇIKIYOR. Etrafımda konuşuyorlar. Fısıltılar ağır bir sis gibi beynimde asılı kalıyor.

Ama sonra babamın sesini duyuyorum.

Bir de Dr. Wells'inki.

Odamın dışında konuşulanlar kapının aralığından kulağıma geliyor.

Babam, doktora internette araştırdığı şeyleri soruyor. Elastik sargılar. Daha hızlı iyileşme imkânı. Geçici erken protezler. Doktor gibi konuşuyor.

Dr. Wells küçük şehirdeki imkânlar, sigorta limitleri ve Mercy Hastanesi'nde denenmiş ve kanıtlanmış yöntemlerle ilgili cevaplar veriyor.

Babam içeri girip bana bakıyor, her ne kadar morali yüksekmiş gibi davranmaya çalışsa da sinirli olduğu belli. O her şeyi düzeltmekten hoşlanır. Hem de hemen.

Sıkı çorabın üstüne geçirilmiş koruyucuyu inceliyor. Koruyucu, bacağıma düz tutmamı ve yarayı bir yerlere çarpmamamı sağlıyor. Bunu beğendi; ‘ödemi kontrol altında tutmak’ ve ‘dizin dönmesini engellemek’ gibi ifadeler kullanıyor.

Konuya gayet hâkim bir havası var.

Ama aslında o bir tamirci.

Ve ben tamir edebileceği bir şey değilim.

6. Bölüm

ÇAĞRI IŞIĞI ON BEŞ DAKİKADIR yanıyordu ve ben beklemekten sıkılmıştım.

Sürgüden nefret ediyordum.

Anneme, “Değnekleri uzat,” diye homurdandım.

Emin olamadı. Fizik tedavi seanslarında durumum pek parlak değil.

“Ver şunları bana!”

Koltuk değneklerini uzattı, bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Dikkatle. Yavaşça. Zor da olsa değneklerle dayanarak ayağa kalkmayı başardım.

Şimdiden nefes nefeseydim.

Ben topallayarak banyoya doğru giderken annem de serumumu itiyordu. “Harika gidiyorsun,” dedi ama yanıliyordu. Başım dönüyordu. Titriyordum.

Gücüm tükenip duraksadığımda, “Hemşireyi çağırırsam mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım, bunun bu kadar zor olmasına kızmıştım.

Yeniden hareketlendiğimde annem, “Harika gidiyorsun,” diye yineledi. “Seninle gurur duyuyorum!”

Ellerimle değnekleri sıkı sıkı kavrayarak ileri doğru atıldım. Birkaç gün önce 400 metreyi 55 saniyede koşuyordum.

Oysa artık beş metre ilerlemek beş dakikamı alıyordu. Nihayet banyoya vardığımda aynada kendimi gördüm. Arapsaçına dönmüş saçlar.

Şişmiş gözler.

Çatlamış dudaklar.

İlerledim, sonra değnekleri anneme uzattım. Destek koluna tutunup klozete yavaş yavaş oturmaya çalıştım.

Ama güçsüzdüm ve sağlam bacağım su koyuverdi.

Acıyla *güm* diye klozete düşerken annem nefesini tuttu ve ben hastane geceliğime işerken telaşlandı.

“Sorun yok!” dedi ben feryadı bastığımda. “Bu daha ilk denemendi. Ne bekliyordun ki?” Dönüp, “Hemşire! Hemşire!” diye seslendi. Sonra tekrar beni yatıştırmaya çalıştı. “Kolaylaşacak. Her şey daha iyi *olacak*.” Ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Söylediklerinin yalan olmasından duyduğu korkuyu.

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.